

Arrest

nr. 319 306 van 27 december 2024
in de zaak X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DELHEZ
Place Léopold 7/1
5000 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 december 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 21 november 2024 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. DELHEZ verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten(1):

naam: M.

alias A. A.

alias S. A.

voornaam: A. N.

alias H.

alias H.

geboortedatum: [...]

alias [...]

alias [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Onbepaald alias Syrië alias Irak

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer M., A. N., verder de betrokkene, die verklaart te zijn geboren in Koeweit en van onbepaalde nationaliteit te zijn, vroeg op 24.10.2024 internationale bescherming in België. Hij legde daarbij geen documenten voor.

De vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen en vergeleken met de vingerafdrukken die krachtens artikelen 9 en 14 van Verordening 603/2013 zijn opgeslagen in de databank van Eurodac. Dit leidde tot treffers die aantonen dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van verzoeken om internationale bescherming in Bulgarije op 04.09.2024 en in Kroatië op 27.09.2024.

De betrokkene werd in het kader van zijn verzoek dd. 24.10.2024 gehoord op 31.10.2024. Hij verklaart dat hij ongehuwd is en geen familie heeft in België of in een andere lidstaat. Volgens zijn verklaringen vloog hij in juni 2024 met gebruik van een vals paspoort van Koeweit naar Turkije. Na een verblijf van 2 maanden verliet hij Turkije en kwam hij het grondgebied van de lidstaten op onregelmatige wijze binnen via Bulgarije. Na een verblijf van 17 dagen reisde hij via Servië door naar Bosnië-Herzegovina. Acht à tien dagen latere slaagde hij erin het grondgebied van de lidstaten binnen te komen via Kroatië. Hij trok meteen verder en reisde via Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk naar België waar hij naar eigen zeggen op 22.10.2024 aankwam. De betrokkene stelt dat in Bulgarije en Kroatië enkel zijn vingerafdrukken werden genomen en dat hij geen internationale bescherming vroeg in die lidstaten.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten na het indienen van zijn verzoek in Bulgarije, maar verbleef minder dan 3 maanden buiten dat grondgebied. Volgens zijn verklaringen verbleef de betrokkene 8 à 10 dagen in Bosnië-Herzegovina. De betrokkene is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

Op 04.11.2024 werden de Bulgaarse en Kroatische instanties verzocht de betrokkene terug te nemen.

De Bulgaarse instanties erkenden op 11.11.2024 verantwoordelijk te zijn en verplicht de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

Op 15.11.2024 deelden de Kroatische instanties mee dat Bulgarije zou worden verzocht de betrokkene terug te nemen.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951, het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) en Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet kan worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na

overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat het bestaan van fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers ('systeemfouten') in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Daarnaast stelde het HvJ-EU stelde in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578/16, 16.02.2017) dat een verzoeker slechts kan worden overgedragen in het kader van Verordening 604/2013 in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel en bewezen risico op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van dat artikel van het EU-Handvest zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de verantwoordelijke lidstaat. Verder benadrukken we dat het HvJ-EU stelde dat de hoge drempel van zwaarwegendheid inzake tekortkomingen is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Het Hof voegde toe dat deze drempel niet wordt bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terecht komt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (cfr. C-163/17, 'Jawo tegen Bondsrepubliek Duitsland', 19.03.2017, §92-93).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in de verantwoordelijke lidstaat een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van dat minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon (cfr. 'MSS vs. België en Griekenland', 21.01.2011, § 219).

Bulgarije is partij bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM. Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Bulgarije sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel of dat in zijn geval sprake is van omstandigheden, eigen aan zijn situatie, die in geval van een overdracht een risico impliceren op een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling.

De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat hij vernam dat staatlozen in België verblijf kunnen krijgen. Hij uit bezwaar tegen een overdracht aan Bulgarije omdat hij door de Bulgaarse politie werd geslagen.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Bulgarije en Kroatië. Hieromtrent merken we op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodac-resultaten type '1' met betrekking tot Bulgarije en Kroatië opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code '1' na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel degelijk internationale bescherming vroeg in bovenvermelde lidstaten.

De Bulgaarse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013 ("de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen") wat betekent dat zijn verzoek het voorwerp was van een afwijzing en de betrokkene wel degelijk uitsluitel kreeg inzake zijn beroep. We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) :

“In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 42 van Richtlijn 2013/32/EU”.

We wensen te benadrukken dat de nood aan internationale bescherming door de Bulgaarse instanties werd onderzocht en niet gegrond werd bevonden. Het afwijzen van een verzoek om internationale bescherming, het vervolgens opdragen terug te keren naar het land van herkomst en het nemen van maatregelen met het oog op de verwijdering maken deel uit van een asiel- en immigratiebeleid en impliceren op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Dat de Bulgaarse instanties geen internationale bescherming toekenden aan de betrokkene leidt niet tot de conclusie dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming in Bulgarije wordt gekenmerkt door systeemfouten zoals begrepen in artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Bulgarije ‘indirect refoulement’ impliceert merken we op dat Bulgarije partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951 en bij het EVRM en er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Duitse instanties zich houden aan hun verplichtingen inzake ‘non-refoulement’. Hieromtrent wensen we ook te verwijzen naar de uitspraak van het HvJEU in de gevoegde zaken C-228/21, C-254/21, C-297/21, C-315/21 en C-328/21 van 30.11.2023. Het Hof stelde dat de rechter van de verzoekende lidstaat niet verplicht is de verantwoordelijkheid aan deze laatste lidstaat toe te wijzen wanneer hij het oneens is met de beoordeling van de aangezochte lidstaat aangaande het risico op refoulement van de betrokken persoon. Indien er bij de overdracht of als gevolg daarvan geen sprake is van systeemfouten in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming verzoeken in de aangezochte lidstaat, kan de rechter van de verzoekende lidstaat deze laatste lidstaat evenmin dwingen om een verzoek om internationale bescherming zelf te behandelen op grond van artikel 17(1) van Verordening 604/2013 omdat er volgens hem in de aangezochte lidstaat een risico op schending van het beginsel van non-refoulement bestaat.

Een bron over internationale bescherming in Bulgarije is het in juli 2024 geactualiseerde rapport van het mede door de ‘European Council on Refugees and Exiles’ (ECRE) gecoördineerde project ‘Asylum Information Database (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee , “Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2023 update” laatste update op 10.07.2024). Het rapport is te vinden op Bulgaria - Asylum Information Database | European Council on Refugees and Exiles en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad (‘factsheet’) ‘Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria’ dat door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023 werd opgesteld en op 21.05.2024 werd geactualiseerd. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de ‘Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation’, die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn op verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel en ‘levend’ document gaat dat regelmatig door de Bulgaarse autoriteiten zal worden bijgewerkt.

Ten slotte verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake de toepassing van Verordening 604/2013 te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van diezelfde Verordening (een kopie van het verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 worden volgens het AIDA-rapport in het algemeen niet geconfronteerd met obstakels wat betreft de toegang tot het grondgebied (‘Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the territory of Bulgaria upon return’, AIDA-rapport, pagina 49). Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR (‘State Agency for Refugees’ het agentschap dat verantwoordelijk is voor opvang, verder het Staatsagentschap), de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Wanneer sprake is van een hangende procedure om internationale bescherming of wanneer de procedure werd stopgezet na het verdwijnen van de verzoeker wordt de betrokkene overgebracht naar een opvangcentrum. In het geval van de betrokkene stemde Bulgarije in met de terugname van de betrokkene onder artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Het AIDA-rapport stelt dat overgedragen verzoekers, wiens verzoek reeds voorwerp was van een finale afwijzing, doorgaans worden overgebracht naar een detentiecentrum met het op uitzetting (‘if, however, the returnee’s asylum application was rejected with a final decision on the merits before, or after, leaving Bulgaria, and the decision was served

in absentia and therefore became final, the returnee is transferred to one of the immigration pre-removal facilities', pagina 49). Het bovenvermelde informatieblad bevestigt dat overgedragen verzoekers, wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen en de beslissing rechtskracht kreeg, worden overgedragen aan het afdeling immigratie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, aangezien zij worden beschouwd als vreemdelingen in onregelmatig verblijf en geen recht hebben om in de opvangstructuur van het Staatsagentschap te verblijven ('Dublin transferees, whose applications for international protection have been rejected and the decision has gained legal force are handed over to the Migration Directorate with the Ministry of Interior (MoI) since they are considered as illegally residing foreigners and do not enjoy the right to reside in a RRC of SAR', pagina 2). Hieromtrent merken we op dat het enkele feit dat de betrokkene na overdracht mogelijk kan worden vastgehouden niet impliceert dat in Bulgarije sprake is van systeemfouten wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming. Artikel 5 van het EVRM garandeert het recht op vrijheid en veiligheid maar staat tevens het ontnemen van de vrijheid in een aantal gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure toe. Een van die gevallen is de vasthouding van personen waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is (artikel 5§1f) en het enkele feit dat de betrokkene na overdracht mogelijk het voorwerp kan zijn van vasthouding impliceert derhalve geen schending van zijn grondrechten en vormt geen grond om van een overdracht aan Bulgarije af te zien. Een dergelijke maatregel verhindert de betrokkene ook niet een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen. In het informatieblad wordt uitdrukkelijk gesteld dat een overgedragen verzoeker, wiens verzoek voorwerp was van een finale afwijzing, een volgend verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. In geval het volgend verzoek als ontvankelijk wordt beoordeeld volgt een nieuw inhoudelijk onderzoek ('A Dublin transferee whose application for international protection has been rejected and the decision has gained legal force, has the right to lodge a subsequent application which is examined by a case worker of SAR. If the subsequent application is admitted, the applicant is registered with SAR and a new procedure for examining the application on its merits begins', pagina 6).

In 2023 had het Staatsagentschap 16.139 verzoeken om internationale bescherming in behandeling en nam het 24.949 beslissingen (AIDA-rapport, pagina 15). De gemiddelde behandelduur steeg in 2023 van 4 naar 6 maanden (AIDA-rapport, pagina 15). Het AIDA-rapport maakt gewag van verschillende verbeteringen op het vlak van standaarden en de kwaliteit van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (Several improvements in the standards and quality of the asylum procedure were also observed which provided for better safeguards for asylum applicants pending the status determination', pagina 15).

Tegen een afwijzing van een verzoek om internationale bescherming kan een opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen bij de regionale bestuurlijke rechtbanken en volgens het AIDA-rapport blijkt deze termijn in de praktijk afdoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, pagina 39). Het Staatsagentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, pagina 6).

De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid wordt geboden om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het AIDA-rapport stelt dat er ook in 2023 problemen waren wat betreft de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertaling. Voor sommige talen zouden te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, pagina 37). Het AIDA-rapport stelt dat vertaling vanuit het Arabisch verzekerd is ('Interpretation is secured only from English, French and Arabic languages, and mainly in the reception centres in the capital Sofia', pagina 34). De betrokkene verklaarde bij het indienen van zijn verzoek dd. 24.10.2024 de bijstand van een tolk Arabisch te wensen (verhoor dd. 31.10.2024, pagina 1).

Het AIDA-rapport meldt dat na overdracht enkel kwetsbare verzoekers gegarandeerde toegang tot opvang zouden hebben en overige verzoekers afhankelijk van de capaciteit en beschikbaarheid. Bij gebrek aan beschikbare plaatsen in het opvangnetwerk zouden niet kwetsbare verzoekers zelf voor onderdak en voeding dienen in te staan ('However it does not secure their access to state provided food and accommodation in reception centres as these are guaranteed only to vulnerable applicants. For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation is contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation in reception centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses', pagina's 49 en 50). Nog volgens het AIDA-rapport stond het opvangnetwerk in 2023 onder druk vanwege een hoger aantal verzoekers en omdat van de 5160 reguliere opvangplaatsen enkel 3932 beschikbaar waren ('In 2023, SAR continued to report a severe lack of capacity to accommodate in its reception centres the Dublin returnees who were not identified as vulnerable, both due to the constantly increasing new arrivals (+10% in 2023, +55% in 2022; +205% in 2021), 255 and to the reduced reception capacity, as in practice only 3,592 out of 5,160 official accommodation places were assessed as fit for living', pagina 50). Hieromtrent wensen we op te merken dat in het AIDA-rapport tevens wordt gemeld dat eind 2023 slechts 77% van de capaciteit werd ingenomen ('2,736 asylum seekers resided in reception centres as of the end of 2023, thereby marking an

occupancy rate of 77%', pagina 82). Dit valt ons inziens niet te rijmen met bovenvermelde bewering dat in 2023 sprake was van een gebrek aan opvangcapaciteit en in die mate dat aan niet kwetsbare overgedragen verzoekers geen opvang kon worden geboden.

We benadrukken dat het AIDA-rapport uitdrukkelijk stelt dat geen gevallen gekend zijn waarbij verzoekers geen toegang hadden of kregen tot het opvangnetwerk vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 83).

Het AIDA-rapport is kritisch over de omstandigheden in de Bulgaarse opvangcentra. Op uitzondering van de het opvangcentrum van Vrazhdebna en de veilige zones voor niet-begeleide minderjarige verzoekers in de centra van Voenna Rampa en Ovcha Kupel zouden de leefomstandigheden in de overige opvangcentra slecht zijn te begrijpen onder of op het niveau van de voorziene minimumnormen (pagina 83). Er wordt gewag gemaakt van ondermaatse sanitaire voorzieningen, ongedierte, aftandse infrastructuur en problematische veiligheidssituaties. Hieromtrent wensen we op te merken dat de Bulgaarse instanties niet onverschillig bleven en de situatie aanpakten. Zo vermeldt het AIDA-rapport dat sinds mei 2022 maandelijks desinfectie en ongediertebestrijding plaatsvindt in alle opvangcentra ('Monthly disinfection, pest control and desacarization began in May 2022, on the basis of contracted services for a period of 12 months and was regularly carried out in all reception centers', pagina 83).

De betrokkene verklaart het volgende omtrent zijn verblijf in Bulgarije: 'Bulgarije heeft ons op een inhumane manier behandeld, bij aankomst werden wij geslagen door de politie. We waren in totaal met 18, we werden allemaal in 1 celwagen gestoken en weggevoerd' (vraag 39 van verhoor dd. 31.10.2024). Het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met de grondrechten van het individu. Van de politie mag worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat deze fundamentele beginselen in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse politie met voeten werden getreden.

Verder wijzen we er op dat de betrokkene niet aantoont dat hij in de onmogelijkheid verkeerde dit vermeende geweld aan te klagen. Klachten over behandeling door de politie kunnen worden ingediend bij de diensten van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, bij het Openbaar Ministerie of bij de Ombudsman.

Het AIDA-rapport maakt melding van problemen in verband met de toegang tot de procedure aan de Bulgaarse grenzen en van grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens (AIDA-rapport, pagina 14). Hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden en worden gerapporteerd betekent dit niet dat de Bulgaarse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene zich heden in een situatie bevindt die helemaal anders is dan de situatie van vreemdelingen die voorwerp zijn van 'push backs' en van teruggrijping namelijk die van een verzoeker die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Bulgarije zal worden overgedragen nadat de Bulgaarse instanties daartoe hun akkoord verleenden.

We benadrukken dat het enkele feit dat de betrokkene zou worden teruggestuurd naar een land waar zijn economische en sociale mogelijkheden minder gunstig zouden zijn dan in België op zich niet voldoende is om een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest aannemelijk te maken. Tevens kan artikel 3 van het EVRM niet zo worden geïnterpreteerd dat het de verdragsluitende lidstaten ertoe zou verplichten om eenieder die zich op hun grondgebied bevindt te voorzien van huisvesting, of om verzoekers de financiële middelen te verstrekken om hen een bepaalde levensstandaard te garanderen. De vaststelling dat de materiële en sociale levensomstandigheden erop achteruit zouden kunnen gaan bij de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel is op zich derhalve niet voldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De betrokkene werd gehoord op 31.10.2024 en stelde toen gezond te zijn. Het HvJ-EU stelde in het arrest in de zaak 'PPU C.K. v. Slovenië' (C-578-16, 16.02.2017) dat niet kan worden uitgesloten dat de overdracht van een verzoeker met een bijzonder slechte gezondheidstoestand voor de betrokkene een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest kan inhouden, ongeacht de kwaliteit van de opvang en de zorg die aanwezig zijn in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek. We benadrukken dat dit arrest ook duidelijk vermeldt dat sprake moet zijn van een reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de

gezondheidstoestand van de betrokken verzoeker bij overdracht en dat de autoriteiten van de betrokken lidstaat moeten nagaan of de gezondheidstoestand van de betrokken persoon passend en voldoende kan worden beschermd door het treffen van de in de Verordening 604/2013 bedoelde voorzorgsmaatregelen.

De Bulgaarse instanties wezen het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene af wat tot gevolg heeft dat hij na overdracht de mogelijkheid heeft tot het indienen van een volgend verzoek. Verzoekers, die een volgend verzoek indienden, zijn uitgesloten van materiële opvang ('Subsequent applicants pending an admissibility assessment are excluded not only from all material conditions...', pagina 77) wat in lijn is met artikel 20 van de Opvangrichtlijn. Enkel indien het volgend verzoek als ontvankelijk wordt beoordeeld wordt opnieuw materiële opvang geboden. Het bovenvermelde informatieblad stelt dat verzoekers die een volgend verzoek indienden recht hebben op gezondheidszorg tijdens de behandeling van hun verzoek ('In accordance with LAR, the applicants whose material reception conditions have been reduced have access to free health care during their procedure for examining their subsequent application', pagina 3). Het AIDA-rapport maakt melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren, maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Bulgarije een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene voerde tot heden geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend is en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Bulgarije geen gevolg zou geven aan eventueel conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

We merken in deze verder op dat de Bulgaarse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht aan Bulgarije een reëel risico inhoudt op blootstelling aan omstandigheden, die strijdig zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Bulgaarse instanties."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid: de drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en

op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3. Inzake de uiterst dringende noodzakelijkheid blijkt dat de verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden in een gesloten centrum met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan.

De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

4. Betreffende de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag verzoeker zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Hij dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat hij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor de verwerende partij mogelijk zijn om zich te verdedigen tegen de feiten en argumenten die verzoeker aanhaalt.

Verzoeker dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat hij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat hij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247).

Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoeker, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.2. Inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel stelt verzoeker:

« *Attendu que l'exécution immédiate de l'ordre de quitter le territoire pris par la partie adverse causerait au requérant un préjudice grave en ce que :*

- *Il se devra de vivre dans des conditions non conformes à la dignité humaine ;*
- *Il sera victime de traitements inhumains et dégradants ;*
- *Il n'aura pas accès aux soins de santé ;*
- *Il n'aura pas accès à un logement ou à une aide matérielle de base (nourriture, vêtements,*
- *Il devra retourner dans un pays dans lequel sa demande d'asile ne sera pas examinée valablement et encourt le risque d'être privé de sa liberté ou renvoyée de force dans un autre pays sans que sa demande ne soit examinée ;*
- *Il ne pourra bénéficier du droit à un recours effectif, pourtant garanti par le Règlement 604/2013 de l'Union Européenne ;*

Que ces décisions sont en totale contradiction avec les articles 3, 5 et 13 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

Que le préjudice est par ailleurs difficilement réparable puisqu'il ne pourrait bien entendu être compensé adéquatement par une somme d'argent. »

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker zich beroept op een veelheid van geciteerde landeninformatie inzake de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Bulgarije (zie punt 3 van het verzoekschrift). Verzoeker verwijst naar en citeert uit rapporten van OSAR, AIDA, OHCR, Info Migrants. Hij betoogt dat er in Bulgarije racisme is, dat er moeilijkheden zijn om werk te vinden, dat hij geen logement zal hebben en geen toegang tot medisch zorgen.

4.3. Artikel 3 van het EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt voormeld verdragsartikel de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat wie verzoekt om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342).

De Raad stelt vast dat de verwerende partij de te verwachten gevolgen van een overdracht voor verzoeker heeft onderzocht in het licht van zijn eigen verklaringen en de informatie die zij heeft geput uit de verschillende recente rapporten die in de bestreden beslissing zijn opgesomd. Zij is niet blind gebleven voor de problemen die daaruit zijn gebleken, maar heeft gesteld dat deze punten van kritiek onvoldoende zijn om tot het besluit te komen dat personen die worden overgedragen per definitie in een situatie terechtkomen die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest.

Het komt derhalve aan verzoeker toe om dat met concrete argumenten te weerleggen. Daarbij moet worden opgemerkt dat hij niet kan volstaan met een loutere verwijzing naar internationale rapporten en andere landeninformatie. Immers, de beoordeling moet worden gemaakt op grond van de actuele situatie en op grond van de specifieke gegevens die zich in het dossier bevinden.

4.4. Inzake de situatie in Bulgarije motiveert de bestreden beslissing als volgt inzake de gehanteerde bronnen:

“Een bron over internationale bescherming in Bulgarije is het in juli 2024 geactualiseerde rapport van het mede door de ‘European Council on Refugees and Exiles’ (ECRE) gecoördineerde project ‘Asylum Information Database (Iliana Savova, Director, Refugee and Migrant Legal Programme, Bulgarian Helsinki Committee , “Asylum Information Database – Country Report: Bulgaria – 2023 update” laatste update op 10.07.2024). Het rapport is te vinden op Bulgaria - Asylum Information Database | European Council on Refugees and Exiles en een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene.

Verder wensen we te verwijzen naar het informatieblad (‘factsheet’) ‘Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Bulgaria’ dat door de Bulgaarse autoriteiten op 20.04.2023

werd opgesteld en op 21.05.2024 werd geactualiseerd. Dit informatieblad kwam op Europees niveau tot stand in het kader van de 'Roadmap for improving the implementation of transfers under the Dublin III Regulation', die op 29.11.2022 in het Strategisch Comité immigratie, grenzen en asiel (SCIFA) van de Raad van de Europese Unie werd bekrachtigd. De reikwijdte van het document beperkt zich tot de regelgeving en voorwaarden die van toepassing zijn op verzoekers om internationale bescherming en andere personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan een andere lidstaat worden overgedragen. Het informatieblad is te vinden op <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/dublinprocedure> en een kopie ervan wordt toegevoegd aan het administratief dossier. We benadrukken dat het om een actueel en 'levend' document gaat dat regelmatig door de Bulgaarse autoriteiten zal worden bijgewerkt.

Ten slotte verwijzen we ook naar een verslag van een werkbezoek van onze diensten aan het Bulgaarse Agentschap voor Vluchtelingen (SAR) op 09.02.2023. Het bezoek had als doel de contacten met de Bulgaarse autoriteiten inzake de toepassing van Verordening 604/2013 te bevorderen en aanvullende informatie te bekomen betreffende de toegang tot de procedure en de opvangvoorzieningen na een overdracht onder de bepalingen van diezelfde Verordening (een kopie van het verslag wordt toegevoegd aan het administratief dossier)."

Uit het voorgaande volgt dat verweerder wel degelijk rekening heeft gehouden met het rapport van AIDA van juli 2024 waarnaar ook verzoeker verwijst.

4.5. Verzoeker voert aan dat hij geen onderzoek zal verkrijgen van zijn verzoek om internationale bescherming. Inzake de procedure van internationale bescherming in Bulgarije stelt de bestreden beslissing: "Verzoekers die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 worden volgens het AIDA-rapport in het algemeen niet geconfronteerd met obstakels wat betreft de toegang tot het grondgebied ('Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles in accessing the territory of Bulgaria upon return', AIDA-rapport, pagina 49). Voorafgaand aan de overdracht brengt het SAR ('State Agency for Refugees' het agentschap dat verantwoordelijk is voor opvang, verder het Staatsagentschap), de grenspolitie op de hoogte van de overdracht en van de plaats waar de persoon moet worden opgevangen. Wanneer sprake is van een hangende procedure om internationale bescherming of wanneer de procedure werd stopgezet na het verdwijnen van de verzoeker wordt de betrokkene overgebracht naar een opvangcentrum. In het geval van de betrokkene stemde Bulgarije in met de terugname van de betrokkene onder artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. Het AIDA-rapport stelt dat overgedragen verzoekers, wiens verzoek reeds voorwerp was van een finale afwijzing, doorgaans worden overgebracht naar een detentiecentrum met het op uitzetting ('If, however, the returnee's asylum application was rejected with a final decision on the merits before, or after, leaving Bulgaria, and the decision was served in absentia and therefore became final, the returnee is transferred to one of the immigration pre-removal facilities', pagina 49). Het bovenvermelde informatieblad bevestigt dat overgedragen verzoekers, wiens verzoek om internationale bescherming werd afgewezen en de beslissing rechtskracht kreeg, worden overgedragen aan het afdeling

immigratie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken, aangezien zij worden beschouwd als vreemdelingen in onregelmatig verblijf en geen recht hebben om in de opvangstructuur van het Staatsagentschap te verblijven ('Dublin transferees, whose applications for international protection have been rejected and the decision has gained legal force are handed over to the Migration Directorate with the Ministry of Interior (MoI) since they are considered as illegally residing foreigners and do not enjoy the right to reside in a RRC of SAR', pagina 2).

Hieromtrent merken we op dat het enkele feit dat de betrokkene na overdracht mogelijk kan worden vastgehouden niet impliceert dat in Bulgarije sprake is van systeemfouten wat betreft de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming. Artikel 5 van het EVRM garandeert het recht op vrijheid en veiligheid maar staat tevens het ontnemen van de vrijheid in een aantal gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure toe.

Een van die gevallen is de vasthouding van personen waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is (artikel 5§1f) en het enkele feit dat de betrokkene na overdracht mogelijk het voorwerp kan zijn van vasthouding impliceert derhalve geen schending van zijn grondrechten en vormt geen grond om van een overdracht aan Bulgarije af te zien. Een dergelijke maatregel verhindert de betrokkene ook niet een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen. In het informatieblad wordt uitdrukkelijk gesteld dat een overgedragen verzoeker, wiens verzoek voorwerp was van een finale afwijzing, een volgend verzoek om internationale bescherming kunnen indienen. In geval het volgend verzoek als ontvankelijk word beoordeeld volgt een nieuw inhoudelijk onderzoek ('A Dublin transferee whose application for international protection has been rejected and the decision has gained legal force, has the right to lodge a subsequent application which is examined by a case worker of SAR. If the subsequent application is admitted, the applicant is registered with SAR and a new procedure for examining the application on its merits begins', pagina 6).

In 2023 had het Staatsagentschap 16.139 verzoeken om internationale bescherming in behandeling en nam het 24.949 beslissingen (AIDA-rapport, pagina 15). De gemiddelde behandelduur steeg in 2023 van 4 naar 6 maanden (AIDA-rapport, pagina 15). Het AIDA-rapport maakt gewag van verschillende verbeteringen op het

vlak van standaarden en de kwaliteit van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (Several improvements in the standards and quality of the asylum procedure were also observed which provided for better safeguards for asylum applicants pending the status determination', pagina 15).

Tegen een afwijzing van een verzoek om internationale bescherming kan een opschortend beroep worden aangetekend binnen de 14 dagen bij de regionale bestuurlijke rechtbanken en volgens het AIDA-rapport blijkt deze termijn in de praktijk afdoende voor verzoekers om rechtsbijstand in te winnen en een beroep voor te bereiden en in te dienen (AIDA-rapport, pagina 39). Het Staatsagentschap verstrekt informatie aan de verzoekers hoe en waar zij rechtsbijstand kunnen bekomen (verslag werkbezoek, pagina 6).

De Bulgaarse wetgeving voorziet in de verplichte aanwezigheid van een tolk bij het gehoor en de mogelijkheid wordt geboden om een interviewer van hetzelfde geslacht te vragen. Het AIDA-rapport stelt dat er ook in 2023 problemen waren wat betreft de beschikbaarheid van de tolken en de kwaliteit van de vertaling. Voor sommige talen zouden te weinig tolken beschikbaar (AIDA-rapport, pagina 37). Het AIDA-rapport stelt dat vertaling vanuit het Arabisch verzekerd is ('Interpretation is secured only from English, French and Arabic languages, and mainly in the reception centres in the capital Sofia', pagina 34). De betrokkene verklaarde bij het indienen van zijn verzoek dd. 24.10.2024 de bijstand van een tolk Arabisch te wensen (verhoor dd. 31.10.2024, pagina 1)."

Inzake de levensomstandigheden voert verzoeker aan dat deze onmenselijk zijn en dat hij geen toegang zal hebben tot gezondheidszorg, logement en materiële zorg. Hieromtrent stelt de bestreden beslissing:

"Het AIDA-rapport meldt dat na overdracht enkel kwetsbare verzoekers gegarandeerde toegang tot opvang zouden hebben en overige verzoekers afhankelijk van de capaciteit en beschikbaarheid. Bij gebrek aan beschikbare plaatsen in het opvangnetwerk zouden niet kwetsbare verzoekers zelf voor onderdak en voeding dienen in te staan ('However it does not secure their access to state provided food and accommodation in reception centres as these are guaranteed only to vulnerable applicants. For any other Dublin returnees, who are not considered vulnerable, food and accommodation is contingent to the limited national reception capacity and availability. If there is no available place for accommodation in reception centres of the asylum agency SAR, Dublin returnees will have to secure accommodation and nutrition at their own expenses', pagina's 49 en 50). Nog volgens het AIDA-rapport stond het opvangnetwerk in 2023 onder druk vanwege een hoger aantal verzoekers en omdat van de 5160 reguliere opvangplaatsen enkel 3932 beschikbaar waren ('In 2023, SAR continued to report a severe lack of capacity to accommodate in its reception centres the Dublin returnees who were not identified as vulnerable, both due to the constantly increasing new arrivals (+10% in 2023, +55% in 2022; +205% in 2021), 255 and to the reduced reception capacity, as in practice only 3,592 out of 5,160 official accommodation places were assessed as fit for living', pagina 50). Hieromtrent wensen we op te merken dat in het AIDA-rapport tevens wordt gemeld dat eind 2023 slechts 77% van de capaciteit werd ingenomen ('2,736 asylum seekers resided in reception centres as of the end of 2023, thereby marking an occupancy rate of 77%', pagina 82). Dit valt ons inziens niet te rijmen met bovenvermelde bewering dat in 2023 sprake was van een gebrek aan opvangcapaciteit en in die mate dat aan niet kwetsbare overgedragen verzoekers geen opvang kon worden geboden.

We benadrukken dat het AIDA-rapport uitdrukkelijk stelt dat geen gevallen gekend zijn waarbij verzoekers geen toegang hadden of kregen tot het opvangnetwerk vanwege een tekort aan plaatsen (pagina 83).

Het AIDA-rapport is kritisch over de omstandigheden in de Bulgaarse opvangcentra. Op uitzondering van de het opvangcentrum van Vrazhdebna en de veilige zones voor niet-begeleide minderjarige verzoekers in de centra van Voenna Rampa en Ovcha Kupel zouden de leefomstandigheden in de overige opvangcentra slecht zijn te begrijpen onder of op het niveau van de voorziene minimumnormen (pagina 83). Er wordt gewag gemaakt van ondermaatse sanitaire voorzieningen, ongedierte, aftandse infrastructuur en problematische veiligheidssituaties.

Hieromtrent wensen we op te merken dat de Bulgaarse instanties niet onverschillig bleven en de situatie aanpakten. Zo vermeldt het AIDA-rapport dat sinds mei 2022 maandelijks desinfectie en ongediertebestrijding plaatsvindt in alle opvangcentra ('Monthly disinfection, pest control and desacarization began in May 2022, on the basis of contracted services for a period of 12 months and was regularly carried out in all reception centers', pagina 83)."

Uit voorstaande geciteerde motiveringen blijkt manifest dat verweerder rekening heeft gehouden met het in juli 2024 verschenen AIDA rapport en met name met deze laatste update van 10 juli 2024. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift ook naar dit rapport. Dublin-terugkeerders die een navolgend verzoek indienen hebben wel degelijk recht op gezondheidszorg tijdens de behandeling van dat verzoek.

4.6. Verzoekers geciteerde landeninformatie inzake de situatie van verzoekers om internationale bescherming is niet dienstig teneinde de voorstaande motiveringen op het eerste zicht te ontkrachten of te weerleggen. Ten eerste niet omdat hierover reeds omstandig werd gemotiveerd in de bestreden beslissing en verzoeker weliswaar het één en ander herhaalt maar geen concrete argumenten bijbrengt die erop wijzen dat deze motieven in het licht van zijn specifieke situatie niet deugdelijk zijn. Ten tweede niet omdat hij geen informatie bijbrengt waaruit zou blijken dat Dublin-terugkeerders die worden overgedragen alsnog een reëel risico lopen op een schending van artikel 3 van het EVRM of het daarmee corresponderende artikel 4 van het

Handvest. Verzoeker toont met zijn betoog het tegendeel niet aan. Hij toont evenmin aan, als Dublin-terugkeerder, in Bulgarije, van opvang verstoken te zullen blijven. Waar verzoeker verwijst naar problemen in verband met de toegang tot de asielprocedure aan de Bulgaarse grens en de grootschalige pushbacks en fysiek en verbaal geweld aan de grens, kan worden opgemerkt dat verzoeker overeenkomstig de bepalingen van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Bulgarije zal worden overgedragen, nadat de Bulgaarse instanties daarmee instemden. Verzoeker zal naar Bulgarije terugkeren in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en aanspraak kunnen maken op de aan die hoedanigheid verbonden rechten.

De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die gelijklopend is met deze van verweerder, is niet afdoende en concreet om in hoofde van verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vast te stellen.

Verzoeker toont op het eerste zicht niet aan dat artikel 3 EVRM wordt geschonden.

4.7. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig december tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

S. VANDEVORST

W. MULS